

[Hartel.]

er jo rigtig, som der er spurgt — det var vist af Venstres Ordfører —, om ikke der var Fare for, at netop Folk, der trængte til Laan, kunde risikere at blive udelukket.

Vi har inden for Raastofudvalget, saaledes som det fremgaar af Betænkningen, lagt megen Vægt paa et Samarbejde med sagkyndige fra Husmands- og Landboforeningerne og havde derfor ment, at det var overflødig at have Grundforbedringsudvalgene med. Ikke fordi vi kunde have noget imod Grundforbedringsudvalgene, ingenlunde, men det er saadan en Slags Omsvøbdepartement, at man baade skal have en Sag i Husmands- og Landboforeningerne og i Grundforbedringsudvalg. Men nu har Ministeren fulgt baade Mindretallet og Flertallet og foreslaar begge Dele. Det er jo efter de allerbedste parlamentariske Recepter: alle er reddet. Jeg skal ikke sige mere om dette, end at jeg synes, det havde været nok med en af Delene.

Bestemmelsen i § 9 om Arbejders Adgang til Arbejde er, det kan ikke nægtes, et Udtryk for Fagforeningspolitik; Røsten er Landbrugsministerens, men Haanden er Fagforeningernes. Men selv om der kommer en enkelt rød Skjold paa det Forslag, kan den jo ikke ødelægge det — en rød Skjold i et ellers net Ansigt ødelægger jo ikke dette Ansigt —, saa det maa vi finde os i, ligesom vi maatte finde os i det ved den forrige Lov.

Det er derfor mit Haab, at denne vigtige Lovgivning maa kunne faa en velvillig Behandling i det Udvalg, der nu skal komme, saaledes at vi kan faa det til endelig Vedtagelse her i Tinget og det snart kan gøres færdigt fra Rigsdagen.

Ministeren for Landbrug og Fiskeri (Bordning): Jeg takker for den Velvilje, de forskellige Ordførere har givet Udtryk for over for det foreliggende Forslag. Jeg beklager, dersom de Betænkeligheder, der er fremsat fra forskellige Ordførere, skal give sig Udslag i, at man til syvende og sidst ikke kan stemme for Forslaget, og jeg haaber, at det ved den Udvalgsbehandling, der skal foretages, skal lykkes os at opnaa Enighed om Forslaget.

Jeg skal ikke blande mig i den storpolitiske Diskussion, der er indledet af ærede Medlemmer af Venstre og det konservative Parti, jeg finder ikke, der er nogen som helst Anledning til at gøre det ved Behandlingen af det her foreliggende Forslag. Forslaget giver sig ikke ud for at være en stor Samfundsreform, der kan omvælte alle Teorier eller redde Land og Rige fra

økonomisk Undergang. Det er Udtryk for, som det blev sagt navnlig af det ærede Medlem Hr. Hartel, at her støtter Staten et godt Formaal til Fordel for Landbruget og til Fordel for Samfundet.

Jeg synes heller ikke, der er nogen særlig Grund til at rejse en stor Diskussion angaaende Spørgsmaalet om, hvorvidt man skal lade Grundforbedringsudvalgene eller Landbo- og Husmandsforeningernes Konsulenter gennemføre Administrationen. Jeg synes, det er rimeligt, at man, naar der er Strid om det Spørgsmaal, lader begge Parter tage Del i Administrationen, fordi hver Part har sin Opgave. Der er ingen Tvivl om, at i Oplysningsarbejdet til Forstaaelse af Ensilagens Betydning, til Forstaaelse af Dyrkingen af Grøntfoder er det af stor Vigtighed, at de landøkonomiske Konsulenter bliver draget med ind i Arbejdet; men med Hensyn til Opførelsen af Beholderne og deres Soliditet og Sikkerhed for, at Pengene er givet saa nogenlunde forsvarligt ud, kan jeg ikke tænke mig, at Landbo- og Husmandsforeningernes Planteavlskonsulenter er særlig kyndige. Derfor har jeg ment at maatte tage begge Parter ind i Afgørelsen. Naar man fastholder et Beløb paa 20 Kr. pr. Sag, kan der ikke ske nogen Fordyrelse, og saa vil disse to forstandige Institutioner sikkert finde Veje til Forhandling, saaledes at de ikke farer rundt i Landet i stort Antal, for det vil være ganske umuligt under de økonomiske Rammer, der her er opstillet.

Det ærede Medlem Hr. Carl Petersen spurgte, om man i Grundforbedringsudvalget kunde bruge de Landbo- og Husmandsforeningskonsulenter, som sad der. Det vil jeg antage, men jeg vil mene det rigtigst, at der foregaar en Forhandling med Landbo- og Husmandsforeningerne, for dersom de har Konsulenter i Udvalget, som de ikke mener er særlig egnede netop til dette Formaal, maa de være medbestemmende med Hensyn til, om det skal være en anden Konsulent, der skal med her; jeg synes, det maa foregaa efter frivillig Forhandling mellem Parterne.

Det ærede Medlem Hr. Juul spurgte, hvem jeg havde tænkt mig der skulde støttes ved dette Lovforslag. Det synes jeg egentlig fremgaar tydeligt af Forslaget. Der er sikkert ingen velhavende Folk, der søger Laan, og der er heller ingen Grund til at give saadanne Folk Laan; det drejer sig om dem, der ikke selv har Raad.

Naar jeg har ændret Bestemmelsen om de 110 pCt., er Aarsagen den, at der kan være visse Tilfælde, hvor det vil være farligt at